

Luật Tình Yêu

Chiều hôm ấy trên sân banh trường Luật,
Xem gà nhà giao hữu với Văn Khoa,
Gã của mình đã không lại người ta,
Cùng bạn gái tôi reo hò cổ vũ.

Không chiến thuật nên công nhiều hơn thủ,
Khung lưới nhà bị lung đứ chực lần,
Nhìn trung phong đội bạn bắn liên thanh,
Mỗi lần sút mỗi lần tôi ôm mặt.

Trông thật ghét anh thủ quân làm phách,
Vòn quả banh như vào chỗ không người,
Lâm bản xong quay lại ngo tôi cười,
Như muốn nói - Giỏi làm gì xem thủ.

Tôi càng tức càng reo hò thêm dữ,
Vài quý thần cho nó té lợi chân,
Tài bao nhiêu mà làm phách quả chúng,
Cứ tro mặt nhìn tôi cười mủm mỉm.

Như gió cuốn theo đường banh độc hiểm,
Nó nghiêng người ngã đẹp cú bản đèn,
Trời không thương nên bóng vượt xà ngang,

Nó ôm căng giữa sân nằm lăn lộn,
Máu đã chảy từ chân người bị "đòn",
Tôi se lòng bên cạnh chiếc băng ca,
Xé hộp bông băng lại vết trầy da,
Bông phát giác - lại nụ cười đắng ghét.

Nó khê hỏi - Thủy đạo này vẫn khỏe?
Tôi lặng người nhìn kỹ kẻ bị thương,
Bây năm qua mấy độ phượng đỏ trường,
Không gặp lại, nó bây giờ lớn hẳn.

Kỷ niệm cũ xưa tan đời phẳng lặng,
Một gã khờ xưa ngóng nghiu lăm thơ,
Tung cánh thơ tôi ấp ủ tôi giờ,
Tôi cứ ngỡ sẽ không còn gặp lại.

Anh trở đó giờ không còn khờ dại,
Ôm bô hồng chiều thứ bảy đón tôi,
Kèm tập thơ trao tặng nhỏ nghẹn lời,
Anh đã viết kể từ ngày xa nhỏ.

Bạn anh bảo - Đừng yêu con gái Luật,
Vừa khờ khan vừa lý luận dầy người,
Luật sư nào bảo chưa nổi anh tôi,
Khi phạm tội yêu ai từ đạo ấy.

Tôi - thăm phàn, xừ anh yêu khờ dại,
Dám vượt rào mao hiểm trộm tim tôi,
Xừ chung thân với... thăm phàn suốt đời,
Chiều theo bộ luật tình yêu hai đứa.

Trúc Giang

